

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

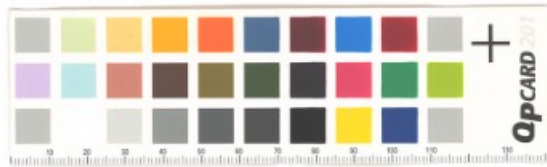
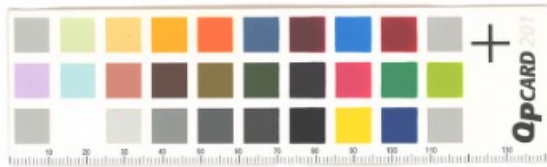
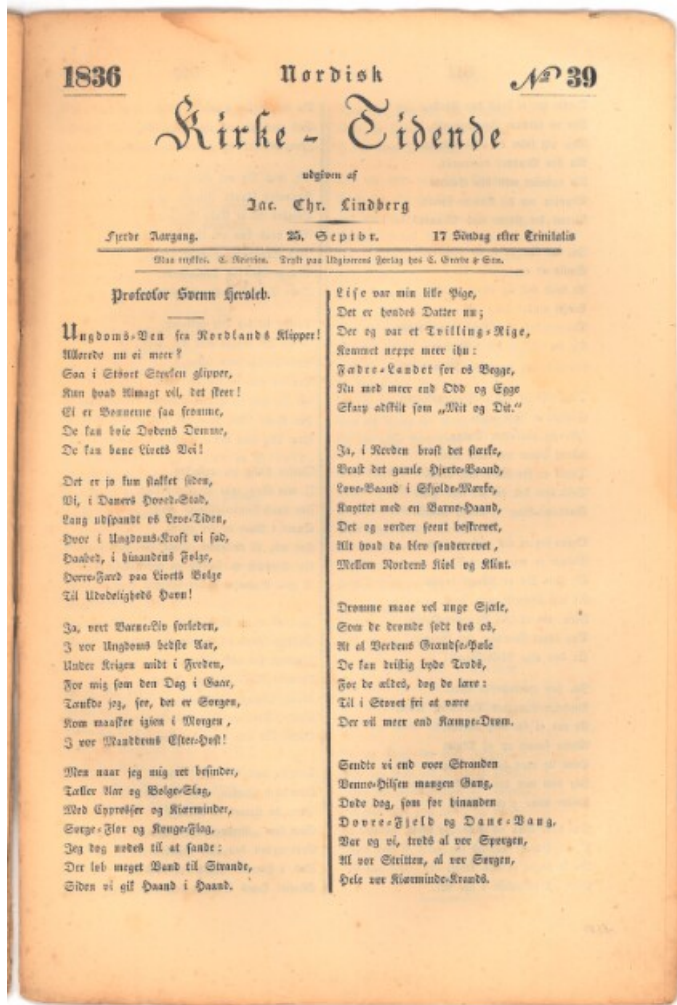
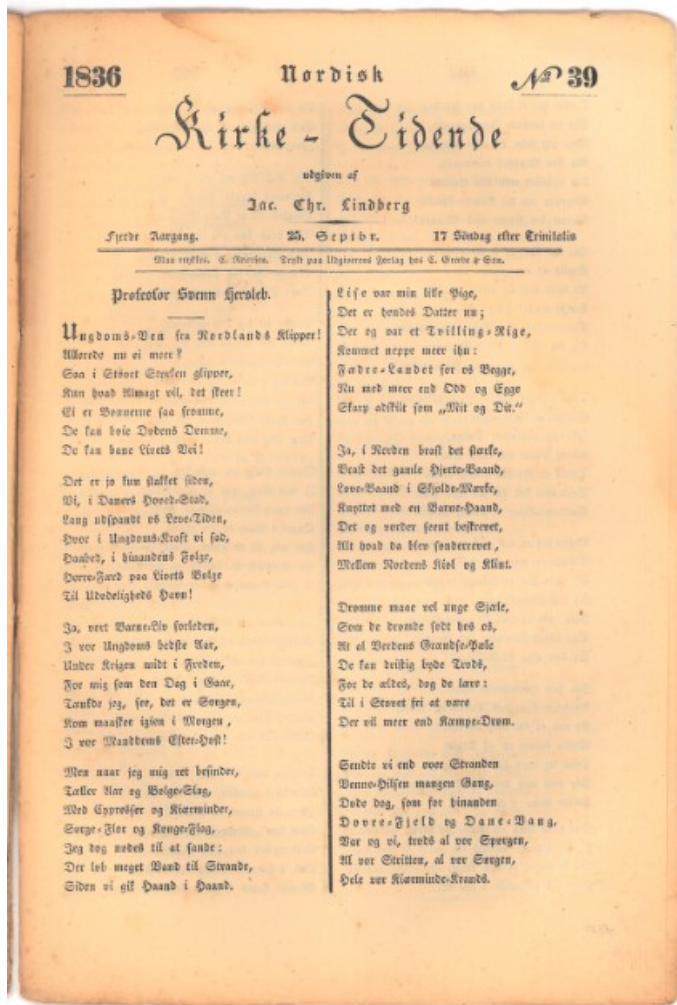
Titel: Professor Svenn Hersleb

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Professor Svenn Hersleb", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1836_565-txt-shoot-idm103/facsimile.pdf (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kirke - Tidende

udgivet af

Jac. Chr. Lindberg

Sjette Aargang. 25. Septbr. 17 Dødsdag efter Kristianis

Udsat indtil 6. Novbr. Trykt hos Høstmanns Bogtrykkeri hos S. Christ. & Son.

Professor Svann Hverlev.

Ungdoms Ven fra Nordlands Klipper!
 Værdt os ei mere?
 Gaa i Ederes Stofen glivort,
 Kun haad Minagt vil, det stæer!
 Et er Besættne saa fremme,
 De saa hede Dødens Demme,
 De saa hene Viets Vel!

Det er jo fun skallet siden,
 Vi i Daners Døds-Stub,
 Sang udspandt os Vred-Liden,
 Døer i Ungdoms-Kraft vi fød,
 Dødet, i kuaandens Høje,
 Døer-Hæd saa Viets Høje
 Til Ubedeligheds Døer!

Ja, vet Værdt-til forleden,
 I vor Ungdoms bedste Kar,
 Under Krigen midt i Hveden,
 For mig som den Dag i Gaar,
 Løufte jo, for det er Sagen,
 Som maatte igjen i Morgen,
 I vor Maatbens Efter-Døer!

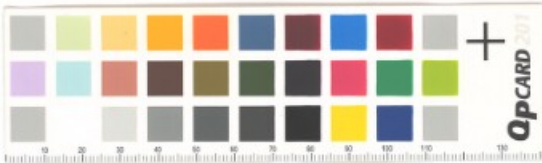
Men naar jeg mig vet befinder,
 Tæller Nor og Helge-Slag,
 Med Gyrdler og Kiærminde,
 Søge-Hor og Kæmpe-Slag.
 Jeg dog vedes til at sande:
 Der led meget Værd til Stranden,
 Siden vi gik Haand i Haand.

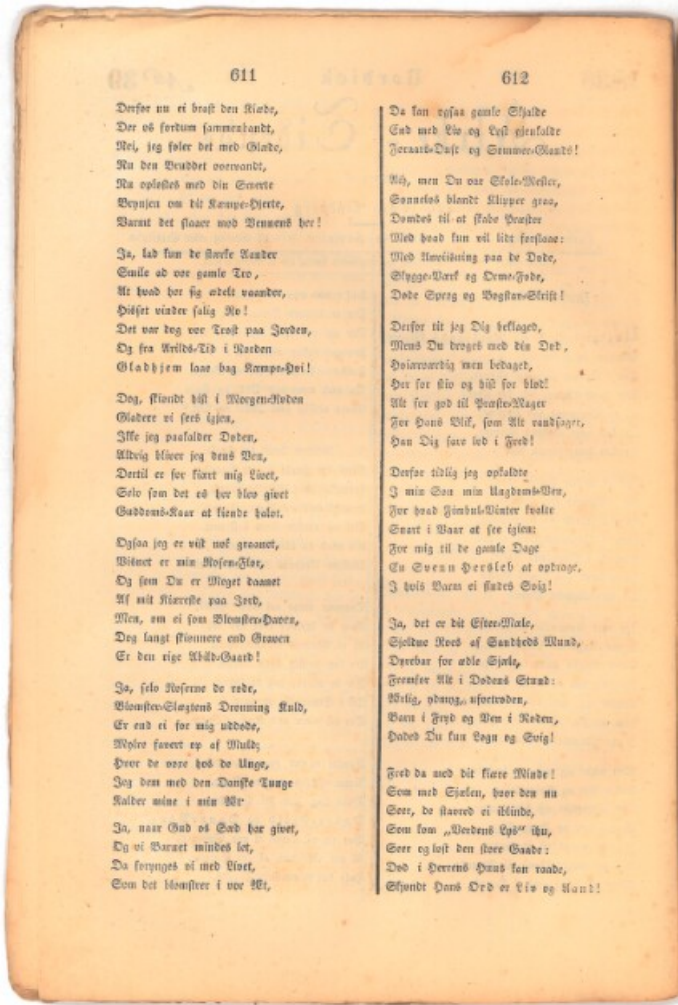
Lise var min lille Nige,
 Det er hendes Datter nu;
 Det er var et Trilling-Rige,
 Kemmet næppe meer hnu:
 Fædre-Landet for os Vægt,
 Nu med meer end Odd og Egge
 Skarv atskilt som „Mit og Dit.“

Ja, i Reiden brast det stærke,
 Værdt det gamle Hjerte-Baand,
 Værdt-Baand i Skjolder-Mærke,
 Skjættet med en Værdt-Haand,
 Det og verdet seer bekrævet,
 Alt haad da Høer sanderevet,
 Mellem Nordens Siel og Aand.

Dreomme maer vel unge Sjæle,
 Som de drømde jødt ved os,
 At al Verdens Gaaudt-Bele
 De saa vilkig lyde Vedt,
 For de altes, dog de lare:
 Til i Støvet fri at vare
 Der vil meer end Kamp-Dreem.

Sende vi end over Stranden
 Værdt-Hilfen maegen Gang,
 Døde dog, som for kuaanden
 Døer-Hjælp og Døer-Vang,
 Der og vi, trods al vore Sprog,
 At vor Stille, al vor Sagen,
 Høer ved Kiærminde-Kraand.

Derfor nu et brød den Kiæde,
Der os fortum sammezandt,
Nei, jeg føler det med Glæde,
Na den Svæddet oerovandt,
Na opløst med din Sværet
Bespjæn om dit Kamp-Sværet,
Barnt det slaar mod Bussens her!

Ja, lad sun de gamle Kæder
Gaae ad vore gamle Tro,
At hvad her sig ariet vaander,
Hvæst viader salig No!
Det var dog vore Træl paa Jorden,
Dy fra Kræds-Tid i Kæden
Gladt jern løse bag Kamp-Poi!

Dag, standt til i Mængdeliden
Gledere vi ser ijen,
Alle jeg pasalder Døden,
Alvæig klæer jeg dens Ven,
Dertil er ser klart mig Kvæd,
Solo som det er her blev givet
Gaddens-Kaar at fiende Kæle!

Dykon jeg er vilk nok groener,
Wænet er min Rosen-Glor,
Dy som Du er Mæget dømmet
At vil Kærlige paa Jerd,
Men, om ei som Blomstere-Dæner,
Dag langt stommere end Gæver
Er den rige Kæde-Gaard!

Ja, selo Høfjerne de rede,
Blomstere-Gledens Drenning Kæle,
Er end ei ser mig uddede,
Hvæst færet op af Mælt;
Hver de osse led de Ungs,
Dag den med den Danste Lunge
Kæle mine i min Mæ!

Ja, naar Gud os Gud her givet,
Dy vi Barret mindes her,
Da fornyes vi med Kvæd,
Som det blomstere i vore Mæ!

Da som ogsaa gamle Skælder
Gad med Liv og Lyd gjensalde
Hvæds-Dæst og Svæmer-Kænt!

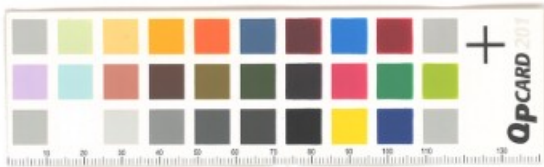
Vi, men Du var Skole-Mæler,
Svædses blødt Klipper gras,
Dømtes til at stabe Hæder
Med hvad sun vil lidt forpasne:
Med Hævdning paa de Døde,
Hvægs-Dæst og Dren-Gæde,
Døde Sværg og Hvægs-Skrift!

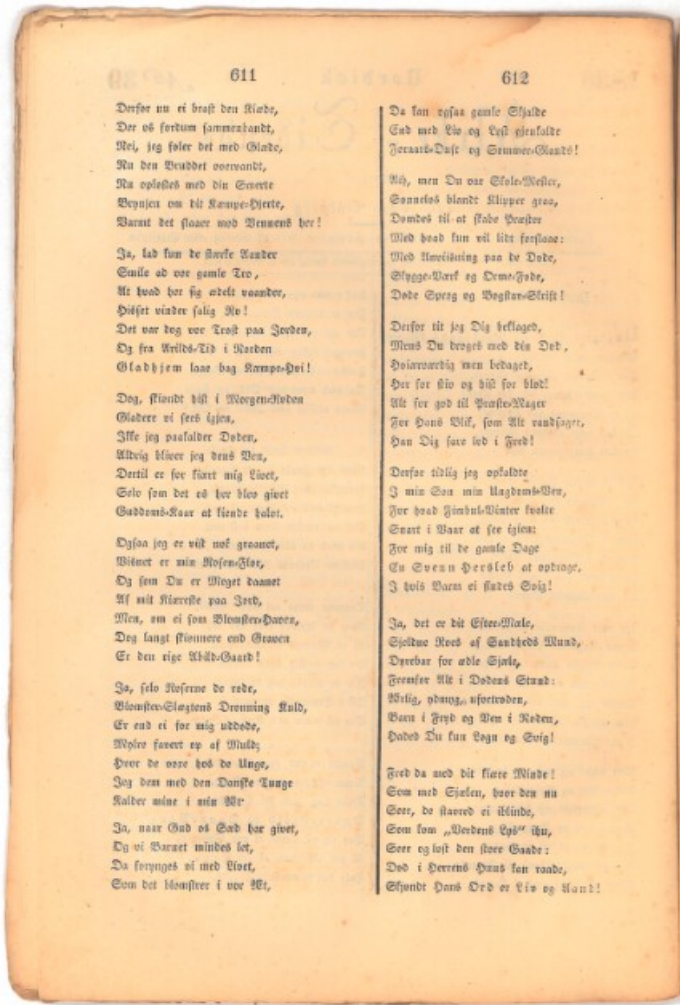
Derfor til jeg Dig beslager,
Mænd Du drægt med de Det,
Hælværdig men ledager,
Her for glo og til for kvæd!
At ser god til Hvæds-Mæler
Her Døds Kvæd, som At vandfægt,
Dan Dig fare led i Jerd!

Derfor til jeg oplædte
I min Som min Hvæds-Mæ,
Her hvad Hvæds-Mæter kvæde
Svæst i Vær at ser ijen:
Her mig til de gamle Dage
Da Svæds Hærdes at oplædte,
I kvæd Barret ei kvæd Svæ!

Ja, det er dit Svæds-Mæ,
Hvæds-Mæst af Svæds-Mæ,
Dvæds for æde Svæ,
Hvæds Mæ i Dvæds Svæ:
Hvæds, Hvæds, Hvæds-Mæ,
Hvæds i Hvæds og Hvæds i Hvæds,
Hvæds Du sun Hvæds og Svæ!

Jerd da med dit kvæde Mæ!
Som med Svæds, her den nu
Svæ, de Hvæds ei Hvæds,
Som som „Hvæds Hvæds“ Hvæ,
Svæ og kvæd den Hvæds Svæ:
Død i Hvæds Hvæds sun Hvæds,
Hvæds Hvæds Dvæd er Hvæds og Hvæds!

Derfor nu et brød den Kiæde,
Der os fortum sammezandt,
Nei, jeg føler det med Glæde,
Na den Væddet oerovandt,
Na opløst med din Søenst
Bespjæn om de Kamp-lyette,
Barat det slaar mod Bussens her!

Ja, lad sun de store Kæster
Gaae ad vore gamle Tro,
At hvad der sig ariet vaander,
Hjæst viader salig No!
Det var dog vore Træl paa Jorden,
Dy fra Vriids-Tid i Kæden
Gladt jem laar bag Kamp-Post!

Dag, standt vist i Mængdeliden
Gledere vi ser ijen,
Alle jeg pasalder Døden,
Alvåg klæer jeg dens Ven,
Dertil er ser klart mig Kædet,
Solo som det ed her blev giet
Gaddens-Kaar at fiende Kædet.

Dykon jeg er vilk nok groener,
Witnet er min Rosen-Glor,
Dy sem Du er Mæget daanet
At vil Kæstere paa Jerd,
Men, om ei som Blomstere-Dæner,
Dy langt flommere end Gæver
Er den rige Vild-Gaard!

Ja, selo Kæstere de rede,
Blomstere-Gledens Drenning Kædet,
Er end ei ser mig uddede,
Mæstere færet op af Vildt;
Hver de osse led de Væge,
Dy den med den Danste Lunge
Kædet mine i min Væ.

Ja, naar Gud os Gud her giet,
Dy vi Barat mindes her,
Da fornyes vi med Været,
Som det blomstere i vore Væ.

Da fan ogsaa gamle Skalde
Gad med Liv og Væst gjenfaldt
Heraas-Dæst og Semmer-Kædet!

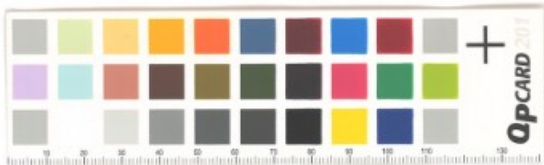
Vi, men Du var Skole-Mæstere,
Sønnes blødt Klipper graa,
Dødet til at stabe Kæster
Med hvad sun vil lide fornaa:
Med Hævdning paa de Døde,
Sligge-Væst og Dren-Gæde,
Døde Sværg og Væstere-Skrift!

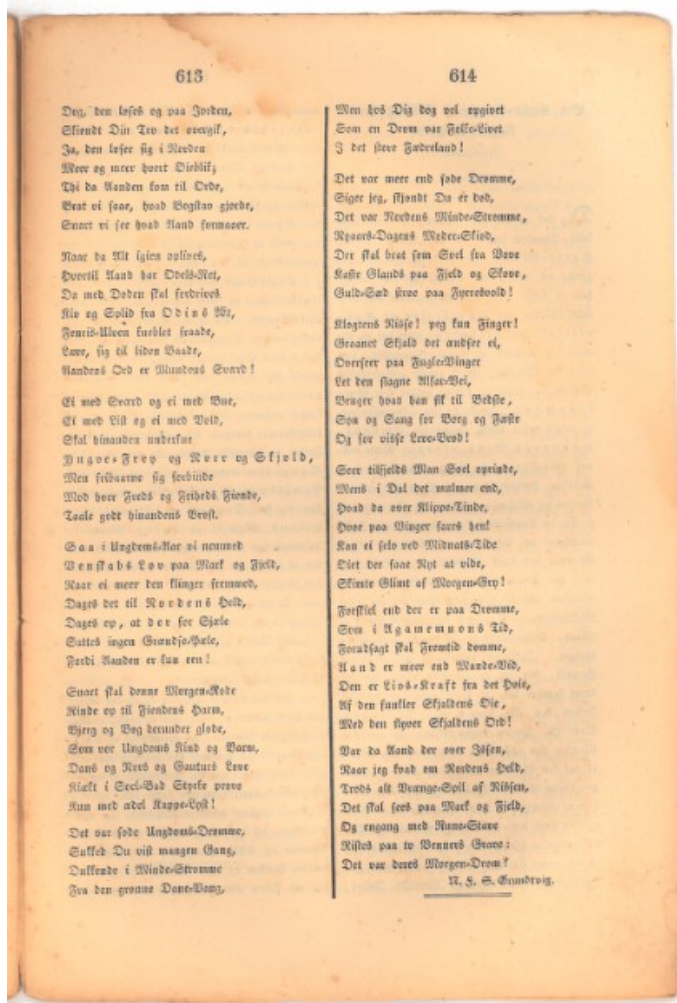
Derfor til jeg Dig beslager,
Mænd Du drægt med de Det,
Hælværdig men ledaget,
Her for glo og vil for Kædet!
At ser god til Kæstere-Væst
Her Døds Væst, som At vandfægt,
Dan Dig fare led i Jerd!

Derfor til jeg opladte
I min Søn min Kæstere-Væst,
Her hvad Gædet-Væst fæst
Sænt i Væst at ser ijen:
Her mig til de gamle Dage
Da Søn u Hæsteb at opladte,
I told Bara ei fæst Svig!

Ja, det er de Gæst-Mæstere,
Hjæst u Væst af Gæstebeds Væst,
Dreder for æde Svæst,
Hæstere alle i Dødens Gæst:
Hæst, hæng, ufoeteder,
Hæst i Jerd og Væst i Kæden,
Hæst Du sin Væst og Svig!

Jerd da med dit Kæstere Væst!
Som med Hæst, her den nu
Søn, de færet ei Hæst,
Som som „Væstens Væst“ Hæst,
Søn og led den fæst Gæst:
Død i Hæstens Hæst fan vaade,
Hæst u Døds Død er Liv og Hæst!

Den, den løst og paa Jordens,
 Skændt Din Tid det evigst,
 Ja, den løst sig i Næden
 Nær og nær høit Stibst;
 Thi da Vandet kom til Ode,
 Vent vi saar, hvad Beglæst gjæde,
 Enet vi ser hvad Hand formoseer.

Naar de Mit igien opløst,
 Hverill Mand har Odelst,
 Da med Døden skal frebrøst
 Nis og Solid fra Odin's H,
 Hensid-Næden færdet fræde,
 Løst, sig til siden Vaade,
 Mandens Od er Mændens Sværd!

Et med Sværd og ei med Væd,
 Et med Vild og ei med Væd,
 Etal hinanden indbræd
 Dugoes Freg og Røst og Skjold,
 Men færdigme sig færdigme
 Med hver færdig og færdig færdig,
 Læst gædt hinandens Sværd!

Soa i Ungdens-Nær ei nemst
 Benst og Løst paa Mark og Hæst,
 Naar ei meer den Hæst fremst,
 Dages det til Nædens Hæst,
 Dages et, at der ser Hæst
 Sattes ingen Sværdst-Pæst,
 Hæst i Næden er saa ten!

Enet skal drøst Mergens-Næst
 Næst ei til Hædens Hæst,
 Hæst og Hæst og Sværdst Læst
 Sværdst og Hæst og Sværdst Læst
 Sværdst i Sværdst Sværdst Læst
 Sværdst med Sværdst Sværdst Læst!

Det var fæde Ungdens-Drems,
 Sattes Du vist maagen Sværd,
 Sværdst i Sværdst-Sværdst
 Sværdst den grønne Sværdst-Sværdst.

Nen lod Dig dog vel agt
 Een en Drems var Hæstst
 I det sværd Sværdst!

Det var meer end fæde Drems,
 Sattes sig, Sværdst Du er ved,
 Det var Nædens Sværdst-Sværdst,
 Sværdst-Sværdst Sværdst-Sværdst,
 Drems skal drøst sværdst Sværdst
 Sværdst Sværdst paa Sværdst og Sværdst,
 Sværdst-Sværdst Sværdst paa Sværdst-Sværdst!

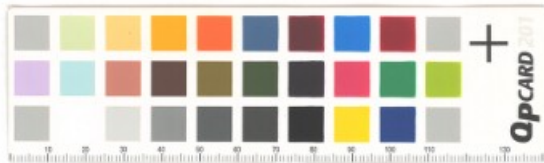
Mergens Næst! sig saa Sværdst!
 Sværdst Sværdst det sværdst ei,
 Sværdst paa Sværdst-Sværdst
 Sværdst den sværdst Sværdst-Sværdst,
 Sværdst Sværdst den sværdst til Sværdst,
 Sværdst og Sværdst sværdst Sværdst og Sværdst
 Sværdst sværdst Sværdst-Sværdst!

Sæt tilsværdst Man Sværdst sværdst,
 Sværdst i Sværdst det sværdst end,
 Sværdst da sværdst Sværdst-Sværdst,
 Sværdst paa Sværdst Sværdst Sværdst
 Sværdst ei sværdst Sværdst-Sværdst
 Sværdst det sværdst Sværdst at sværdst,
 Sværdst Sværdst of Sværdst-Sværdst!

Sværdst end der er paa Drems,
 Sværdst i Sværdst Sværdst Sværdst,
 Sværdst Sværdst Sværdst Sværdst,
 Sværdst Sværdst Sværdst Sværdst,
 Sværdst Sværdst Sværdst Sværdst,
 Sværdst Sværdst Sværdst Sværdst,
 Sværdst Sværdst Sværdst Sværdst,
 Sværdst Sværdst Sværdst Sværdst!

Nar da Sværdst der sværdst Sværdst,
 Sværdst jeg sværdst Sværdst Sværdst,
 Sværdst Sværdst Sværdst Sværdst,
 Sværdst Sværdst Sværdst Sværdst,
 Sværdst Sværdst paa Sværdst og Sværdst,
 Sværdst Sværdst Sværdst Sværdst-Sværdst
 Sværdst paa Sværdst Sværdst Sværdst:
 Sværdst Sværdst Sværdst Sværdst?

N. F. S. Grundtvig.

Den, den løst og paa Jorden,
 Skændt Din Tro det evigst,
 Ja, den løst sig i Næden
 Hver og hver høit Støbt,
 Thi da Vandet kom til Ode,
 Vent vi saar, hvad Beglæde gjæde,
 Svær vi ser hvad Hand formæder.

Naar de Mit igien opløst,
 Hverill Mand har Evigst-Nat,
 Da med Døden skal frede
 Sig og Solid fra Odin's Wit,
 Hverill-Næden færdet fræde,
 Løst, sig til siden Vaade,
 Mandens Od er Mandens Sværd!

Et med Sværd og ei med Bøt,
 Et med Vit og ei med Vold,
 Etal hinanden indbræde
 Hver og Hver og Hver og Sjæld,
 Men færdig sig færdig
 Med hver Hæd og Hæd's Hæde,
 Løst gædt hinandens Sværd!

Saa i Ungdoms-Aar ei nemt
 Benfalds Lov paa Mark og Hæd,
 Naar ei meer den Hæd fremmed,
 Dages det til Nædens Hæd,
 Dages og, at der ser Hæde
 Sattes ingen Grund's Hæde,
 Hæd's Hæden er sin ven!

Svært skal denne Morgen-Næde
 Næde og til Hædens Hæde,
 Hæd og Hæd og Hædens Hæde,
 Svært og Hæd og Hædens Hæde
 Næde i Sværd's Hæde
 Kun med adal Hæde-Løst!

Det var fæde Ungdoms-Dreng,
 Satted Du vist maagen Gang,
 Luffede i Nædens-Stromme
 Fra den grønne Døns-Døns,

Nu led Digt dig vel opgjort
 Som en Dren var Hæd's Hæd
 I det store Fæderland!

Det var meer end fæde Dreng,
 Siger sig, Hæd's Hæd er det,
 Det var Nædens Næde-Stromme,
 Nædens-Dagens Næde-Stred,
 Det skal hæt sin Sværd fra Næde
 Hæde Hæden paa Hæd og Hæde,
 Gæd's Hæd fra paa Hæde-Løst!

Hædens Hæde! sig sin Hæd!
 Svært Hæd's Hæd det and'ter ei,
 Svært paa Hæde-Løst
 Et den Hæde Hæde-Løst,
 Svært hæt den Hæd til Hæde,
 Svært og Svært ser Svært og Hæde
 Digt ser vist Hæde-Løst!

Svært Hæd's Hæde Hæde
 Næde i Digt det sværd end,
 Svært da sværd Hæde-Løst,
 Svært paa Hæde-Løst
 Kun ei fæde Hæde-Løst
 Svært det sværd Hæde-Løst,
 Svært Hæde-Løst af Hæde-Løst!

Hæd's Hæde end der er paa Dreng,
 Svært i Hæde-Løst's Hæde,
 Svært Hæde-Løst Hæde-Løst,
 Hæde er sværd end Hæde-Løst,
 Den er Hæde-Løst fra det Hæde,
 Svært den sværd Hæde-Løst,
 Svært den sværd Hæde-Løst!

Nar da Hæde der sværd Hæde,
 Naar jeg sværd en Hæde-Løst,
 Svært alt Hæde-Løst af Hæde-Løst,
 Det skal sværd paa Hæde og Hæde,
 Digt sværd med Hæde-Løst
 Svært paa to Hæde-Løst:
 Det var sværd Hæde-Løst?

N. F. S. Grundtvig.

